

České zdravotnictví je Potěmkinova vesnice, kde jsou známosti a peníze víc než zákon, co slibuje péči všem

svobodny-svet.cz/ceske-zdravotnictvi-je-potemkinova-vesnice-kde-jsou-znamosti-a-penize-vic-nez-zakon-co-slibuje-peci-vsem

7. února 2023

SU/ONDŘEJ DOSTÁL

Přes čtyřicet proher u soudu kvůli žalobám na neoprávněnost vládních protiepidemických opatření je smutnou vizitkou českého státu. K porušování zákonů přitom sahala vláda i vědomě a opakovaně. Právník Ondřej Dostál k tomu v předchozí části našeho rozhovoru uvedl: „Klíčovým problémem tvorby pandemických opatření bylo, že je nevytvářelo Ministerstvo zdravotnictví – ono jenom kopírovalo doporučení od soukromých osob, což byly z části poloblázní, zčásti osoby bez dostatečné zkušenosti v oboru ochrany veřejného zdraví, a z části lidé přehnaně aktivističtí.“ Skrývá se problém jenom v politicích? Ti přece nefungují ve vzduchoprázdnu, a zvláště ve svobodné společnosti mohou a mají zafungovat mechanismy, které špatná rozhodnutí brzdí, vyvažují nebo opravují. V případě epidemie COVID-19 se však zdá, že selhal celý systém, celá společnost.

Martina: Řekněte mi, jak hodnotíte to, co se velmi očividně rozjelo v době covidu, to jest, že diskuse přestala být možná? Diskuse nad tím, jestli je porušován zákon, jestli budeme chodit do práce, nebo nebudeme, diskuse nad tím, jestli pošleme děti do školy, nebo nepošleme, a také diskuse nad tím, co si necháme vpravit do těla? Co se to přihodilo v době covidu, že i demokraticky zvolení předsedové vlád, prezidenti a podobně, najednou nabrali naprosto autoritářský kurz, jak jste zmínil, a že se někteří možná zhlédli v tom, že být totalitním vládcem má hezkou řádku výhod?

Ondřej Dostál: Myslím, že politici to netáhnou, byli do toho spíše tlačeni. Bylo to mimochodem hezky vidět na Andreji Babišovi, který je výborný v tom, jak sleduje průzkumy veřejného mínění, jak se snažil otáčet jako korouhvička podle toho, co si myslel o tom, jaký je názor veřejného mínění. A příčinou toho, co si myslí veřejné mínění, proč si myslí hlouposti, je důsledek dvojího selhání: Selhání univerzit a selhání velkých médií. Na univerzitách, bohužel, vnímáme odhlédnutí od skutečné tvrdé vědy, a přístup k aktivismu, který je mimochodem motivován tím, že kdo píše ty správné věci se správnými klíčovými slovy, dostává granty, dostává místa na katedrách, čímž samozřejmě dochází k obměně, a skeptici jsou pomalinku vytlačováni, a ti svatí věštcí tam získávají prebendy. A toto pak zase formuje mediální sféru, která si zve vědce, a je nekritická k tomu, že existují i jiní vědci, kteří říkají opak.

Vy budete vědět lépe než já, jak má vypadat práce redaktora, který má být nestranný, má dávat sluchu oběma stranám, a nemá být propagátorem myšlenek, které vymyslela banda aktivistů někde kolem univerzit. A to právě proto, že to vede k vytvoření určitého mínění, že jediná správná cesta je ta a ta, a že kdokoliv říká něco jiného, je dezolát, což pak samozřejmě dotlačí i politika, který nechce být vnímán jako dezolát, ale jako ten, kdo podporuje správné věci, k tomu, že se ve skutečnosti chová chybně, jde špatným kurzem. A to vede k obrovské celospolečenské hysterii, k obrovské víře, že když se budeme bičovat jako flagelanti ve středověku, tak zaženeme morovou

epidemii. A to nutně vede k tomu, že když se po roce, po dvou ukáže, že to byla blbost, že máme leda rozšvihaná záda, ale s morem to neudělalo vůbec nic, že se lidé odkloní úplně na druhou stranu, protože budou strašně naštvaní, odmítnou to, a zase zvolí přímý opak – tedy ode zdi ke zdi. A to také není dobře.

Martina: Ale tu mimořádnou aktivitu aktivistů, a selhání velkých médií, to covid nevytvořil, pouze to ukázal v plné nahotě – není-liž pravda?

Ondřej Dostál: Ano, a to je hrozně zajímavý fenomén spíš pro sociologa. Skupina Mňága a Žďorp zpívala: „Už dlouho se mi zdá, že ztrácím cenu, africkým dětem hlad nezaženu, zabloudil jsem lhostejností, nevím, jak najít cestu zpět, jmenuju se po tátovi, je mi třicet let...“, a to je hrozný problém lidí, kterým je tolik, kolik bylo některým lidem, o něco starším, 17. listopadu, kteří měli možnost udělat společenskou změnu, jako make a difference – a skutečně se něco stalo. Měli něco špatného, proti čemu mohli bojovat, a proměnit to v něco dobrého. A to této moderní generaci není dáno, jakože je všechno v pořádku, to znamená, že se snaží někde uplatnit, něco udělat, ukázat, že jejich život má smysl, a často se to projevuje v tomto hysterickém prosazování třeba nošení roušek v lese.

Překřičet hysterické aktivisty můžou jenom jiní hysteričtí aktivisti z druhé strany, což nevede k ničemu dobrému

Martina: Velmi si všimneme, že nám aktivisté mluví do života, když se nás to přímo týká. A aktivistická agenda se teď stále víc rozšiřuje. Aktivisté rozhodovali o tom, jak se bude bojovat s kůrovcem, s pandemií, se suchem, jak se bude bojovat s oteplováním: Řekněte mi, jak je možné, že si to třeba odborníci v dané oblasti nechají líbit? Přijde za vámi aktivistický právník a řekne: „Tak tohle ne, Ondřeji. Tohle ne.“ A co uděláte vy? Jak je možné, že tolik lidí srazí podpatky, nasedne na pohodlnou cestu, a nechá se ukřičet?

Ondřej Dostál: Ono nutno říct, že spousta lidí, kteří něco umí, mají už své práce a své životy, a celkem nemají zapotřebí účastnit se facebookových, nebo jiných debat. To znamená, že si řeknou: „Proč bych na sebe měl nechat křičet od nějakých aktivistů? Já si budu dělat svoje, a ať si trhnou,“ což odstaví velkou část odborníků. Pak jsou jiní, kterým na tom záleží, ale zjistí, že protože dělali celý život vědu, a neumí pořádně chatovat, tak v diskusích prohrávají, protože jsou dané diskuse ohnuté. A sítě jsou strašně rychlé, to znamená, že když předestíráte složité, skeptické, konzervativní argumenty, tak na to potřebujete minimálně deset stránek, a minimálně hodinu. Jenže toto lidé neusledují, a místo toho radši kliknou lajk někomu, kdo řekne: „Budeme nosit dvě roušky křížem přes sebe, zachráníme planetu, zachráníme celý svět před covidem.“ A skutečně musí dojít k selhání, aby nastal katarzní efekt, kdy si to lidé přečtou, a začnou se zajímat o to, co říkali ti opravdoví, skeptičtí vědci. Ale to už je pozdě, to už se průšvih stal.

Martina: To znamená, že vlastně kurz může nastavit, když nefunguje dialog, jenom krize?

Ondřej Dostál: To může jenom krize, protože překřičet hysterické aktivisty můžou jenom jiní hysteričtí aktivisti z druhé strany, což nevede k ničemu dobrému. To znamená, že za covidu jsme se setkávali s jednou stranou a že se všichni musíme zamknout na dva západy, a zejména nepustit děti do školy. A na druhé straně je tvrzení, že žádný covid neexistuje, že bacily a viry neexistují, a nejmenší míra je mravenec. A zúčastnit se takové debaty je pro někoho, kdo je aspoň trošku odborník, natolik bolestné, že se tito lidé primárně stahují v tom smyslu, že to nemají zapotřebí.

Když někdo v březnu 2021 tvrdil, že vakcínou ochráníme celou společnost, tak to byl omyl v dobré víře. Pokud to ale někdo tvrdil v srpnu 2022, tak ukazoval, že je mimo, a nečte vědecké studie.

Martina: Máme určitá data týkající se očkování, vy se jim věnujete. Řekněte mi, je ještě brzy na to, chtít vědět, jak dalece očkování fungovalo, a do jaké míry jsme se možná stali obětí ne úplně pravdivé

kampaně?

Ondřej Dostál: Jsem přesvědčen, že z dat už teď vidíme, že očkování, ty mRNA vakcíny zejména, byly velice moderní produkt, který v dílčích indikacích skutečně měl smysl a individuálně některým lidem z určitých skupin pomohl. Určitě z dat vidíme, že plošné nasazení vakcinace nepřineslo dodatečný efekt, než kdyby se to nechalo pro tyto skupiny, protože zabránit šíření nebylo možné. Důležitá věc: Známe jiná očkování proti tuberkulóze, a dalším nemocem, proti kterým očkujeme naše děti, a ta efekt vytvoření kolektivní imunity mají. To znamená, že v těchto případech má smysl, za určitých okolností, plošně očkovat i ty, kteří sami nemocí nejsou ohroženi, protože tím chráníme třetí osoby.

Covidové vakcíny tenhle efekt neměly. Když někdo v březnu 2021 tvrdil, že kolektivní imunitou vytvořenou z vakcín ochráníme i zbytek společnosti, tak to byl omyl v dobré víře, tehdy si to myslela spousta lidí, data nebyla dostupná. Pokud to samé někdo tvrdil v srpnu 2022, tedy že covidové vakcíny budou vytvářet kolektivní imunitu, tak tím ukazoval, že je mimo a že nechte vědecké studie.

Martina: To znamená, že třeba naše propagandistická kampaň: „Uděláme tečku za covidem očkováním“, byla mystifikační?

Ondřej Dostál: Ano. A ukazuje to, jaké má ministerské PR zpoždění, protože data, která v ten moment byla už dostupná, studie byly dostupné, při formulaci kampaně „TEČKA“ nezohlednili. A to je taky důvod, proč jsme měli tolik teček jako sluníčko sedmítečné, a žádná tečka nenastala.

Očkovací kampaň ministerstva zdravotnictví proti covidu je klamavá

Martina: A bodíky sbíráte? Spousta vtípků. Vy jste řekl, že pokud toto člověk nevěděl v roce 2021, tak jaksi ignoroval informace. Ale v poslední aktualizaci na stránkách ministerstva zdravotnictví z 25. 10. je výrok Vlastimila Válka, který započal v Ostravě novou

vakcinační kampaň, že jedinou správnou možností, jak předcházet těžkým průběhům a chránit tak sebe i své okolí, je nechat se naočkovat. Očkujme se pro život beze strachu. On to nečetl?

Ondřej Dostál: Nechápu, co motivuje profesora Válka k této formulaci kampaně, která je podle mého názoru klamavá, a to je špatně. Všimněte si, jak volí slova, on ne vždycky říká covidové očkování – někdy říká očkování obecně.

Martina: Ano, v další větě to pak ještě zdůrazňoval.

Ondřej Dostál: A všimněme si, jak říká, ta kampaň říká, že covidová očkování pomáhají, ale už odmítá jako dodat, že u některých skupin o tom není potřeba uvažovat, protože apriori nejsou covidem ohroženy. Pořád platí, myslím, že je to pořád vědecky platné, že když je někdo starý, polymorbidní, nebo neprodělal, tak by se rozhodně měl poradit se svým lékařem, jestli si nemá dát covidovou vakcínu v další dávce. Ale nemyslím, že by toto platilo i pro osmiletého, nebo patnáctiletého školáka.

Martina: Řekněte mi ještě, a teď už se na vás příliš obracím jako na lékaře, jak vnímáte třeba předsedu České vakcinologické společnosti pana Chlábka, který říká, že očkovat proti chřipce je možné současně ve stejný den, do jiného aplikačního místa, s jakoukoli jinou očkovací látkou, včetně vakcíny proti Covid-19. Musím říct, že to trochu popírá to, co jsme se v minulých letech dozvídali o způsobu očkování, tedy třeba, proč se na meningokoka očkuje s rozmezím tří měsíců. I když tam je trochu jiná funkce vakcíny. Ale co si o tom myslíte?

Ondřej Dostál: Já si o tom myslím toto: Běžte se poradit se svým ošetřujícím lékařem, který zná váš zdravotní stav, který zná SPČečka všech očkovacích látek, a který vám řekne, co si myslí o tom, jestli očkovat covid a chřipku zároveň, nebo jestli by nebylo bezpečnější očkovat je zvlášť. Případně si zvolit jedno z těchto očkování, a druhé nezvolit. Od toho jsou ošetřující lékaři, od toho je poučovací

povinnost v zákoně o zdravotních službách, a lékaře můžete žalovat, když vám poradí vědomě špatně. Takže skutečně ptejte se svého ošetřujícího lékaře.

Ještě bych z obecných principů farmaceutického práva dodal, že velmi nové léky, které buď nemají registraci, nebo mají registraci, ale pouze v omezených indikacích, a používají se i takzvaně OFF-LABEL mimo registrace – a tak se dlouhou dobu používaly covidové vakcíny – nebo dokonce ty, které registraci mají, ale pořád jsou ještě nové, a jsou ještě ve zkoumání na vedlejší účinky, nasazujeme pouze tehdy, pokud riziko z dané nemoci, kterému předcházíme, převyšuje známá a potenciálně neznámá rizika tohoto moderního produktu. To neplatí jenom pro vakcíny, ale pro každý lék.

Je velký problém, pokud plošně proženeme populaci něco, s čím máme rok, nebo rok a půl zkušeností, když z historie farmacie víme, že vedlejší účinky u nově objevených léků se nám začaly v plné míře ukazovat až v průběhu několika let. To je mimochodem důvod, proč u běžných léků probíhá registrační proces tak strašně dlouho. To není proto, že by tam seděli nějakí tupí byrokrati, kteří brání lidem v tom, aby se včas dostali k moderním lékům, ale je to proto, že zkoumání, jestli daný lék skutečně jenom prospívá, a má nějaké efekty, nebo také může vytvářet nějaké škody, prostě trvá. Čili, pokud jste riziková skupina, a váš ošetřující lékař řekne, že si máte dát covidovou vakcínu, tak super, jděte do toho. Ale tento lékař by měl zhodnotit i tyto okolnosti.

Se znalostí dat z V-SAFE o vedlejších účincích mRNA vakcín nejsem očkován, protože rizika vakcinace nejsou vyvážena jejím přínosem

Martina: Jak si vysvětlujete, Ondřeji Dostále, situaci, která nastala v Americe, kde se skutečně snaží, alespoň co se týká covidu, a vakcinačního tažení, poučit, řekněme, z krizového vývoje? Možná proto byla po čtyřstech šedesáti dnech soudních tahanic zveřejněna data z aktivního monitoringu nežádoucích účinků mRNA vakcín v aplikaci V-SAFE. A tato data měla skutečně k dispozici CDC už

v červnu roku 2021. Tato data nejsou opravdu jednoznačná, ba co víc, ukazují poměrně vysoké procento lidí, kteří měli vážné vedlejší důsledky vakcín, a přesto to ta společnost tajila a zveřejnila to, až když k tomu byla donucena soudem.

Ondřej Dostál: Já vidím jako obrovsky pozitivní, že tato debata ve Spojených státech probíhá. Američané dělají práci, kterou u nás budeme dělat časem taky, to znamená, budeme zkoumat rozsah vedlejších účinků, a porovnávání rizik vedlejších účinků, s přínosem u jednotlivých skupin. Jsem přesvědčen, že data nově zveřejněná z V-SAFE dříve či později bude přinucen americký regulátor zohlednit, a propíše se to do veřejné debaty ve Velké Británii a i k nám. Dávám tomu tak půl roku, rok, než budeme schopni činit lepší závěry o tom, jak to vlastně s bezpečností vakcín, se znalostí V-SAFEových dat je. Do té doby mně to jako pacientovi a jako rodiči dává zpětnou vazbu v tom smyslu, že si musím vyhodnotit, jestli jsem nemocí covid ohrožen. Kdybych byl ohrožen, budu vážit, jestli potenciální neznámá rizika z vakcinace jsou dostatečně malá na to, aby převážila nad riziky z onemocnění covid. Ale já, jako prodávající, a jako rodina, která je prodávající, tato rizika vzhledem k statistickým číslům, která vidíme, hodnotím jako velice nízká, takže i kdyby tato vakcína byla relativně bezpečná, tak její přínos nepřeváží rizika, a z toho důvodu stále očkován nejsem.

Martina: Můžete mi říct, jaký máte názor na to, že přestože tato aplikace, tento monitoring nežádoucích účinků proběhl na poměrně velkém vzorku, více než 10 miliónů Američanů, tak my s tím u nás vlastně vůbec nepracujeme, přestože třeba výsledkem bylo, že po očkování muselo vyhledat lékařskou péči 0,8 miliónů lidí? To je číslo, které by nás mělo přinejmenším alespoň učinit bdělými. Ale, jak říkám, u nás se tato data vůbec nezohledňují, v kampani o nich nikde neslyším. A i když Iniciativa 21 požaduje po ministrovi Válkovi laboratorní přezkoumání vzorků vakcín Moderny a Pfizeru,

a přezkoumání dat Ústavu zdravotnických informací a statistiky ÚZISu, tak se také nemohou ničeho dobrat. Jak to vnímáte? Co to je za mlžení, které zbytečně, možná zbytečně, vyvolává nedůvěru?

Ondřej Dostál: V medicíně, a v řízení zdravotnictví, je právně nejdůležitější důvěra. Důvěra je poškozována tehdy, pokud nepracujeme s daty nestranně, a neposkytujeme je ven. Vnímám hrozně negativně, že se ministerstvo nechová formálně nestranně v tom smyslu, že by zajistilo jakémukoliv vědci, jakémukoliv člověku, který se o tato data zajímá, plný přístup – která by byla samozřejmě anonymizovaná – k těmto podrobným datům. Díky bohu za to, že alespoň pouštějí reporty, ze kterých publikují své tabulky. Ale měli by pustit mnohem víc dat. A to se neděje. Stejně tak by měli zaujmout nestranné, zdravě skeptické stanovisko k rozsahu vedlejších účinků. Nemám pocit, že by se to dělo. To působí nedůvěryhodnost kampaně, která je sama o sobě formulována tak, že by mohla znamenat to i ono. Čili, toto vnímám velmi špatně.

Martina: Ondřeji Dostále, říkal jste, že životnost ministra zdravotnictví je v průměru jeden rok. Když byste se jím stal vy, řekněte mi, co byste udělal? Jakým způsobem by se dal tento resort opravit tak, aby mu lidé opět věřili, a aby neměli pocit, že o jejich zdraví nerozhodují lobbistické firmy a přesuny peněz?

Ondřej Dostál: Nutností je naprostá otevřenost ohledně toho, kde jsme, jaké objektivní průšvihy ve zdravotnictví jsou, a otevřenost ohledně toho, co se s tím dá udělat. Třeba s tím, že existuje možnost politické debaty, jestli se vydáme trošku doleva, nebo trošku doprava, ale na konci dne máme omezené množství peněz, za které se musíme postarat o celých 10 miliónů lidí tak, aby všichni bezplatně dostali alespoň něco v časové a místní dostupnosti bez zbytečného čekání.

To znamená, že kdybych se stal ministrem zdravotnictví, tak bych se především snažil seznámit lidi s tím, co skutečně dostávají. Nesnažil bych se jim říkat, že máme nejlepší zdravotnictví pomalu na světě, ale řekl bych, že máme sice dobré zdravotnictví, ale s limitacemi

toho, že spousta lidí nenajde praktika, nesežene zubaře, spousta lidí čeká rok a víc na operaci, a co s tím musíme dělat. Zveřejnění skutečných čísel, skutečného stavu, kolik máme peněz, co se za to dá pořídit. To vede i k tomu, že lidé by byli otevřenější přijmout, že se některé nároky osekají, respektive se vlastně neosekají, protože dneska už nejsou naplňovány, ale že za to dostaneme to, že jako vždycky aspoň něco někde lidé dostanou. A to pak vede i k omezení lobbistických tlaků, protože když víte, že nemáte peníze na základní zajištění primární péče a nemocniční péče, respektive, že to kulhá, a pak přijde někdo, že chce 10, 20 miliard na plošné testování, které nemá v podstatě žádný přínos, tak sorry, to prostě není nákladově efektivní. Máme mnohem důležitější věci, které potřebujeme dělat. My nemůžeme zvýšit daně, nemůžeme z lidí vytáhnout víc peněz, a peníze, které máme, do korunky využijeme na nejefektivnější péči, kterou umíme.

České zdravotnictví stojí na lži. Lidé nedostávají zákonem garantovanou, slíbenou zdravotní péči, protože peněz je čtyřikrát méně, než kolik by bylo potřeba.

Martina: Možná jste mi to řekl, ale já to úplně nerozpoznala: Uměl byste mi říct, jaký je největší nešvar a problém našeho zdravotnictví?

Ondřej Dostál: Že je postavené na lži. My nejsme schopní zajistit všem a včas plný rozsah medicínských možností, které věda dneska umí. My od lidí vybíráme peníze, a zákonem stanovujeme, co lidem uhradíme za to, co odvádí ze svých platů a mezd, ale rozsah toho, co je slíbeno, je asi třikrát, čtyřikrát větší než na co vybrané peníze stačí. Bohužel držíme potěmkinovskou vesnici, když tvrdíme, že to všichni skutečně dostávají, jenže ona to není pravda. Troufám si říct, že už to ani není většina lidí, kteří jsou schopní dobrat se plného rozsahu bezplatné péče. Narážejí. Když jdete přednášet kamkoliv do kulturáku, nebo na nějakou besedu do regionů, tak vám lidé budou říkat, že v lékárně neseženou základní léky, neseženou praktika ani stomatologa, a že jim to brání říkat, na co všechno mají právo, protože to reálně zkusili a neděje se to.

Důvěra lidí ve zdravotnictví by se výrazně obnovila, pokud by se to přiznalo, a začalo se s tím něco dělat na úrovni zdravotních pojišťoven a ministerstva zdravotnictví. Tím neříkám, že by síť byla úplně k ničemu, nebo že by péče nefungovala, ale skutečně oslabení reálné dostupnosti základní péče nás stojí hrozně moc životů.

A přitom na tom nepracujeme.

Martina: Kdo na to nejvíc doplácí? Jsou to pacienti, nebo jsou ve výsledku oběťmi i samotní praktičtí lékaři? Případně třeba nemocnice?

Ondřej Dostál: Obětí jsou všichni. Jak pacienti bez dodatečného finančního, nebo sociálního kapitálu, kteří mají stále těžší práci se k této péči probourat. Čím dál víc je to takové, jako to bylo za starých časů: Její bratr dělá v OÚNZ sestřičku, to znamená, že se dostane včas na operaci. A když nemám vztahy, nevím, komu zavolat, komu se ozvat, a nejsem schopen platit nějaké sponzorské dary, tak čekám. Tento jev je příliš častý, než abych ho mohl ignorovat. Ale stejně tak jsou na tom biti zdravotníci, kteří se snaží skutečně dělat pro ty lidi to, co mají, bez toho, aby vybírali nějaké úplatky, protože jsou pod tlakem toho, kdo péči platí, což jsou zdravotní pojišťovny. A protože platba za rok je omezená, je zastropována nejrůznějšími omezeními, tak lékař řeší, jestli prodělá, způsobí škodu svojí nemocnici tím, že bude všechny v plném rozsahu léčit, nebo lidi zařizne na jejich nároku, omezí péči tak, aby se vešel do směrných čísel, do budgetů a paušálů.

Martina: Řekl jste, že problémem našeho zdravotnictví je, že stojí na lži. Kdo má z této prvotní lži prospěch?

Ondřej Dostál: Jsou to jednak ti, kteří jsou schopní bezplatný, všezahrnující nárok skutečně realizovat, protože za relativně nízké středoevropské odvody dostanou bezplatně nejmodernější světovou medicínu. Tohle je vyváženo naopak tím, že musí být jiní, kteří odvádějí z každé výplaty, ale ve skutečnosti nedostanou ani to, co si předplatili. Čili vítězové jsme, řeknu to ošklivě, jsme my, kteří máme

sociální kapitál, kteří umíme uplatnit svá práva na včasnou péči, umíme se hádat s pojišťovnou, a hádat se ve špitále, a ani tam nemusíme mít nějaké známé, ani nemusíme nikoho uplácet, protože se k tomu probouráme s pilníkem, splníme bobříka právních znalostí. To máme bezvadné.

Ale je to na úkor lidí, kteří na to nemají. To je špatně. A zrovna ti, kteří by si nejvíce mohli dovolit si péči připlácet z vlastního, jsou většinou sociálně zdatní na to, že ji dostanou bezplatně. A naopak ti, kterým má zdravotnictví především sloužit, to znamená chudí nemocní, kteří se blbě narodili s nějakou těžkou nemocí, nebo onemocněli, tak ti jsou na tom biti. To je špatně.

Druhá věc, kdo na tom vydělává: Ten, kdo uvádí na trh výkon, lék, pomůcku, která je předražená, nebo aspoň nákladově neefektivní, ale v našem všezahrnujícím systému je hrazena, je schopen to dostat do nemocnic, kde to pak dají bezplatně lidem, a zaplatí to zdravotní pojišťovna. A bity jsou na tom ty specializace, nebo ti, kteří nabízejí péči založenou hlavně na lidské práci, na zájmu o pacienta, ale kde se nenakupují žádné položky, protože tato práce je v poslední době poměrně špatně hrazena, nepoměrně špatně hrazena.

Martina: Ondřeji Dostále, moc vám děkuji za velmi otevřený rozhovor, a za to, že jste dal, věřím, posluchačům pocítit, že také někdo stojí na jejich straně. Díky moc.

Ondřej Dostál: Já vám moc děkuji za pozvání. Děkuji.

| ONDŘEJ DOSTÁL

■ ■ ■ ■ ■ (1 votes, average: **5,00** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> **Pravidla diskuze**

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> **Jak poslat článek?**

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena **zde**.

